

ישבי חבל.

ולעננו, באוטו זמן שבדין פליי בעולם וצדק מטעטר בדיןינו, כמה בעלי כנפים מתחوروים בגדר בעלי הדין הקשה לשולט בעולם. פורשים כנפים מהצד ההזה ומהצד הזה להשפטם (להשיט) בעולם. אז מתחوروות הכנפים לפרש אותו ולהשאוב ולהשפטם בדין הקשה, ומשותותם בעולם להרע. אז בתוכה, هي ארץ צלצל כנפים.

אמר רבי יהודה, ראיimi בני העולם בחכפה, פרט לאותם צדיקי האמת. ומשום לכך, בכיוול, הפל כך נמצא. בא להטהר - מסיעין אותו. בא להטהר - פמו שפארנו ונטמתם בם.

רבי יוסי היה הולך בדרך, פגש בו רבי חייא. אמר לו, זה שפארו החברים, שכחוב בעלי (שמואל א) ולכון נשבעתי לבית עלי אם יתפפר עון בית עלי בזבח ובמנחה עד עולם, אין מתחperf, אבל מתחperf הוא בדברי תורה. למה? משום דברי תורה עולמים על כל דברי תורה עולמים על כל הקרבנות שבעוולם, פמו שפארו השכחוב, (ויקרא) זאת התורה לעלה ולמנחה ולמליאים, שקיים אוריתא להכילה כל ולאשם ולמליאים. אמר ליה, וכי הוא ורק, קרבניין דעלמא. אמר ליה, וכי הוא ורק, דכל מאן דאיתDEL באורייתא, אף על גב דאיתגזר עלייה עונש מלמעלה, ניחא לייה מכל קרבניין ועלוון, והוא עונש אתקרע. (ובגין דלא

לשמה, הקדוש ברוך הוא מותפיס עמו).

ובא ראה, הקדים לא נתר ערולים, אלא בדברי תורה. משום לכך לא מקבלים טמאה, משום שהיא עומדת (משלו) רפאות תהיל שרך וشكוי

וთאנא בההוא זמנה מליא בעולם, וצדק אתעטרא בדיןוי, כמה מארי גדרפין מתרער, לךלי מארי דדין קשייא, לשליתאה בעולם. פרסינ גדרפין מהאי סטרא, ומהאי סטרא, לאשתטה (ס"א לאשכח) בעולם. בדין מתרערן גדרפין למפרס לוין, ולאשתטה בא (ס"א ולאשתטה) בדין קשייא, ושאtin בעולם לאבא שא. בדין פהיב, הוא ארץ צלצל כנפים. אמר רבי יהודה, חמינה בני עולם בחציפותא, בר איןון זפאי קשות. ובגין לכך, בכיוול, כלל וכי אשכח, אתה לאתדרפהה, מסיעין לייה. אתה לאסתא בא, כמה דאוקימנא, ונגטמתם בם.

רבי יוסי היה איזיל באורך, פגע ביה רבי חייא, אמר ליה הא דאוקמוה חבריה, דכתיב בעלי, (שמואל א) ולכון נשבעתי לבית עלי אם יתפפר עון בית עלי בזבח ומנחה עד עולם. בזבח ומנחה אין מתחperf, אבל מתחperf בדברי תורה. אמאי. בגין דדברי תורה, סלקין על כל קרבניין דעלמא. כמה דאוקמוה דכתיב, (ויקרא) זאת התורה לעולה למנחה ולחטאת קרבניין דעלמא. אמר ליה, וכי הוא ורק, קרבנין דעלמא. אמר ליה, וכי הוא ורק, דכל מאן דאיתDEL באורייתא, אף על גב דאיתגזר עלייה עונש מלמעלה, ניחא לייה מכל קרבניין ועלוון, והוא עונש אתקרע. (ובגין דלא

ביה לשמה, קרשא בריך הוא אתרפיס בהריה).

וთא חי, לא אתדרפי בר נש לעלמיין, אלא במלין דאורייתא. בגין לכך מלין דאורייתא לא מקבלין טומאה, בגין דאייהי (משלו) קיימא לדכתאה לאlein מסאי, ואסוטא באורייתא אשכח. דכתיב, רפאות תהיל שרך לטהר את אלו הטעמים, והרפואה נמצאת בתורה, שכחוב